

ΒΙΒΛΙΟΠΟΝΤΙΚΕΣ

Λίγα λόγια για το επετειακό τεύχος μας...

Αγαπητοί φίλοι και φίλες, με χαρά σας παρουσιάζουμε το επετειακό τεύχος της εφημερίδας μας. Στο φύλλο αυτό θα σας παρουσιάσουμε τις

δραστηριότητες που πραγματοποιήσαμε τον Οκτώβριο.

Ο Οκτώβριος ήταν για εμάς τους μαθητές της Δ' τάξης πολύ δημιουργικός και ξεχωριστός.

Συμμετείχαμε στη 2^η Πανελλήνια ημέρα σχολικού αθλητισμού, επισκεφθήκαμε τον Ελληνικό Κόσμο όπου γίναμε αρχαιολόγοι και πραγματοποιήσαμε μία αναπαράσταση ανασκαφής. Ακόμη εκπροσωπήσαμε το σχολείο μας στη σχολική γιορτή για τον εορτασμό της 28^{ης} Οκτωβρίου.

Καλή αρχή με την ευχή όλη η χρονιά μας να είναι το ίδιο δημιουργική και ευχάριστη όπως τον μήνα που πέρασε!

Περιεχόμενα

Σελ. 2 – 4

• Όλοι νικητές!
Ημέρα σχολικού αθλητισμού

Σελ. 5 – 9

• Αναπαράσταση μιας ανασκαφής

Σελ. 10 - 12

• Γνωρίζετε τι γιορτάζουμε κάθε χρόνο στις 28 Οκτωβρίου;

Σελ. 13 – 18

• Ο παππούς και η γιαγιά θυμούνται...

Σελ. 19 – 24

• Φόρος αίματος... σκιές και μνήμες...

Η γιορτή μας για την επέτειο της 28ης Οκτωβρίου 1940

Φωτογραφίες από τη γιορτή!!!

Αναπαράσταση μιας ανασκαφής!!!

Όλοι νικητές!!!
Ημέρα σχολικού αθλητισμού!!!

Ο παππούς και η γιαγιά θυμούνται...

Συεργάστηκαν:

Οι μαθητές του Δ₁ και του Δ₃

ATHENS 2004

5 Οκτωβρίου 2015 Ημέρα σχολικού αθλητισμού

Η 2η Πανελλήνια Ημέρα Σχολικού Αθλητισμού, αφιερωμένη στα ολυμπιακά ιδεώδη μέσα από ολυμπιακά και παραολυμπιακά αθλήματα, γιορτάστηκε στο σχολείο μας με αθλητικές δραστηριότητες, με εικαστικές δημιουργίες των μαθητών και προβολές ταινιών.

Ολυμπιακοί και Παραολυμπιακοί Αγώνες

Η ημέρα του σχολικού αθλητισμού ήταν πολύ ωραία γιατί μάθαμε πολλά και για τους Ολυμπιακούς αγώνες μα και για τους Παραολυμπιακούς αγώνες.

Οι Παραολυμπιακοί αγώνες γίνονται «παρά», αμέσως, μετά τους Ολυμπιακούς αγώνες και συμμετέχουν αθλητές με αναπηρίες.

Οι Παραολυμπιακοί αγώνες είναι το κορυφαίο αθλητικό γεγονός για τους αθλητές με ειδικές ανάγκες. Δηλώνουν ότι η αναπηρία δεν είναι εμπόδιο για τη συμμετοχή τους στον αθλητισμό και στη κορυφαία αθλητική διοργάνωση.

Μέσω των Παραολυμπιακών Αγώνων γίνεται άρση του αποκλεισμού και διακρίσεων αλλά και ισότιμη συμμετοχή και ευκαιρίες σε όλους.

Στα Ολυμπιακά αθλήματα μπορούν να συμμετέχουν όσοι αθλητές έχουν διακριθεί σε κάποιο από τα επίσημα ολυμπιακά αθλήματα.

Δημήτρης Σ.

Εντυπώσεις από τη μέρα του αθλητισμού

Τη Δευτέρα 5 Οκτωβρίου ήταν η μέρα του αθλητισμού.

Μετά το μεγάλο διάλειμμα πήγαμε όλες οι τετάρτες στο προαύλιο όπου με τη σειρά μας κάναμε όλοι αγώνες. Αρχικά μας έδεναν το ένα χέρι πίσω στην πλάτη και εμείς τρέχαμε.

Αφού κάναμε όλοι, πήγαμε στην αίθουσα εκδηλώσεων και είδαμε μια ωραία ταινία με κινούμενα σχέδια.

Αργότερα, πήγαμε στο υπόστεγο και ζωγραφίσαμε κάτι που να έχει θέμα του Ολυμπιακού ή Παραολυμπιακούς αγώνες.

Την ημέρα του σχολικού αθλητισμού πέρασα τέλεια!!!

Θεοδώρα Γ.

Η ημέρα του αθλητισμού

Την ημέρα του αθλητισμού πέρασα πολύ ωραία, γιατί έμαθα πως όλοι οι άνθρωποι μπορούν να συμμετέχουν σε αθλήματα, ως έχουν και κάποιες ειδικές ανάγκες.

Ο γυμναστής μας μας έβαλε να τρέξουμε με κλειστά τα μάτια και ύστερα με τα χέρια δεμένα.

Μετά χτύπησε το κουδούνι για διάλειμμα. Όταν ξαναχτύπησε για να μπούμε μέσα, εμείς πήγαμε στην αίθουσα εκδηλώσεων, όπου εκεί είδαμε μια ταινία με τον καλύτερο μπασκεμπολίστα τον Μάικλ Τζόρνταν και κάποια κινούμενα σχέδια.

Το κουδούνι ξαναχτύπησε και η τάξη μας πήγε στο υπόστεγο για να φτιάξουμε με την κυρία των Εικαστικών αφίσες που είχαν σχέση με τον αθλητισμό και τους Ολυμπιακούς αγώνες.

Επειδή όμως ήμαστε πολλά παιδιά και φώναζαν πολύ, ο κύριος μας πήρε και πήγαμε πάνω στην τάξη μας. Εκεί ζωγραφίσαμε πάνω σε χαρτί Α4.

Όταν χτύπησε και πάλι το κουδούνι δεν ήταν πια ώρα για διάλειμμα, αλλά για να σχολάσουμε..

Μαριτίνα Π.

Τη Δευτέρα έκαναν όλα τα σχολεία της Ελλάδας διάφορους αθλητισμούς. Εμείς κάναμε παραολυμπιακούς αθλητισμούς, δηλαδή μερικοί που δεν είχαν χέρι.

Βαγγέλης Ζ.

Εντυπώσεις από τη μέρα του αθλητισμού

Ήταν πολύ παράξενο για μένα να συμμετέχω σε αθλήματα και να κάνω ότι είμαι άτομο με ειδικές ανάγκες. Να καταλαβαίνω και να αισθάνομαι πράγματα που δεν τα είχα ξαναζήσει.

Συμμετείχα στο τρέξιμο έχοντας μόνο ένα χέρι. Ήμουν ακόμα «οδηγός» ενός «τυφλού» και μετά έκανα εγώ τον τυφλό και με οδηγούσε ο άλλος.

Γιώργος Κ.

Η μέρα του αθλητισμού στο σχολείο μας

Την ημέρα του αθλητισμού όλα τα παιδιά στο προαύλιο του σχολείου μας συναγωνιστήκαμε σε διάφορα αθλήματα με τη βοήθεια του γυμναστή μας.

Κάναμε κουτσό, αγώνες δρόμου με το ένα χέρι δεμένο, τυφλό τρέξιμο και άλλα πολλά πολύ διασκεδαστικά παιχνίδια.

Διασκέδασα πολύ και κατάλαβα ότι ο αθλητισμός μου έδωσε χαρά, κέφι, αισιοδοξία και αγάπη για τους συμμαθητές μου.

Διονύσης Κ.

Εμένα με εντυπωσίασε το βίντεο που είδαμε και έδειχνε ανθρώπους χωρίς χέρια ή πόδια να κάνουν αθλητισμό.

Γιάννης Ι..

Αναπαράσταση μιας ανασκαφής...

Αναπαράσταση μιας ανασκαφής

Την Τετάρτη 21 Οκτωβρίου πήγαμε σε έναν χώρο να κάνουμε μια ανασκαφή. Ο αρχαιολόγος έπαιρνε τα ευρήματα που του δίναμε,, τα κοιτούσε και τα κατέγραφε.

Εμείς κάναμε τους εργάτες με τα σκαλιστήρια μας και τις βούρτσες μας. Όταν βρίσκαμε κάτι και το καθαρίζαμε, η χαρά μας ήταν πολύ μεγάλη.

Βρήκαμε κομμάτια από αγγεία, κόκαλα, δόντια και μία σπασμένη τοιχογραφία με δελφίνια.

Γιώργος Κ.

Αρχαιολογικές ανασκαφές!!!

Την Τετάρτη πήγαμε εκδρομή στις αρχαιολογικές ανασκαφές. Εκεί που πήγαμε, μας μίλησαν για τους αρχαιολόγους.

Όταν τελειώσαμε πήγαμε να σκάσουμε και βρήκαμε αρχαιολογικά πράγματα όπως: σπασμένα κομμάτια από αγγεία, ένα χρυσό ποτήρι και ένα δισκοπότηρο.

Μου φάνηκε η εκδρομή ενδιαφέρουσα.

Παναγιώτα Χ.

Όταν πήγα στον Ελληνικό Κόσμο...

Μία μέρα με το σχολείο μου είχαμε εκδρομή και πήγαμε στον Ελληνικό κόσμο.

Εκεί μας έδειξαν πώς γίνεται μία ανασκαφή. Εγώ εντυπωσιάστηκα πολύ στο πρώτο κομμάτι, αλλά με περίμενε μια μεγάλη έκπληξη!

Αφού φάγαμε, πήγαμε σε έναν χώρο με χώμα να κάνουμε ανασκαφές. Αμέσως μας έδωσαν εργαλεία και ξεκινήσαμε τη δουλειά!

Αρχίσαμε να σκάβουμε για να βρούμε πράγματα και εγώ στην αρχή βρήκα ένα καπάκι από ούζο και στο τέλος βρήκα και το μπουκάλι του. Εκείνη την ώρα ένιωσα χαρά, αλλά με έπιασαν τα γέλια.

Θα ήθελα πολύ να ξαναπάω!!!

Νίκος Λ.

Ανασκαφές!

Πρώτα βγήκαμε από το πούλμαν με συνοδεία τους δασκάλους μας. Μετά πήγαμε σε μια αίθουσα όπου δύο κυρίες που δούλευαν εκεί, μας έδειξαν μερικές εικόνες για τις ανασκαφές.

Έπειτα από το διάλειμμα για φαγητό, πήγαμε σε ένα σημείο έξω από το κτίριο όπου είχαν κρύψει αντίγραφα από αγγεία, κόκαλα, δόντια, κηροπήγια και άλλα πολλά. Κάθε παιδί είχε πάρει ένα μυστήρι ή σκουπάκι ή μία βούρτσα. Ένα παιδί ήταν ο αρχαιολόγος.

Όταν βρήκαμε όλα τα αντικείμενα οι αρχαιολόγοι διάλεξαν τα δύο πιο σπουδαία και τα παρουσιάσαμε σε όλες τις ομάδες.

Ήταν καταπληκτικά!!!

Ζένια Κ.

Αναπαράσταση από μια ανασκαφή

Την Τετάρτη 21 Οκτωβρίου πήγαμε εκδρομή στον «Ελληνικό Κόσμο». Εκεί ήταν πάρα πολύ ωραία. Εντυπωσιάστηκα πολύ όταν σκάβαμε και βρήκαμε αρχαία αντικείμενα.

Στην αρχή είδαμε μια παρουσίαση που μας βοήθησε να κάνουμε σωστά την ανασκαφή.

Μόλις βγήκαμε στον έξω χώρο που είχε για να σκάψουμε, οι κυρίες έδωσαν σε κάποια παιδιά το μυστήρι και σε άλλα δώσανε το φαράσι και το σκουπάκι, ψάξαμε περίπου μισή ώρα.

Οι κυρίες εντυπωσιάστηκαν με αυτά που βρήκαμε. Βρήκαμε ένα πιάτο με πολλές λεπτομέρειες σε μεγάλα κομμάτια και κάποια σιδερένια αντικείμενα.

Αμέσως μετά είδαμε ένα τεράστιο καράβι από μια άλλη αναπαράσταση.

Η εκδρομή ήταν πάρα πολύ ωραία και εύχομαι να ξαναπάμε!!!

Βασιλική Ζ.

Αναπαράσταση από μια ανασκαφή

Την Τετάρτη 21 Οκτωβρίου ήταν η μέρα που θα πηγαίναμε εκδρομή. Εγώ κάθισα με τη Στέλλα και μέχρι να φτάσουμε ακούγαμε μουσική.

Όταν φτάσαμε μας πήραν δύο κυρίες και μας πήγαν στον πρώτο όροφο σε μία αίθουσα με προτζέκτορα. Όλοι καταλάβαμε ότι θα μας δείξουν βίντεο.

Μας έδειξαν κάποια πράγματα για τις ανασκαφές.

Όταν τελειώσαμε μας κατέβασαν κάτω για να φάμε. Μετά πήγαμε για να σκάψουμε. Εγώ ήμουν αρχαιολόγος στην αρχή. Ύστερα έγινα εργάτρια που έβρισκε τα αντικείμενα και αρχαιολόγος έγινε ο Βαγγέλης. Στο τέλος διάλεξε τα δύο πιο σημαντικά αντικείμενα από όσα βρήκαμε.

Μας έδειξαν και το καράβι του Οδυσσέα!

Όταν φύγαμε κάθισα με τη Ζένια. Φτάσαμε τελικά στο σχολείο.

Στην εκδρομή πέρασα τέλεια!!!

Θεοδώρα Γ.

Την Τετάρτη πήγαμε εκδρομή. Τα πέρασα πάρα πολύ όμορφα. Κάναμε τους αρχαιολόγους.

Βαγγέλης Ζ.

Αναπαράσταση από μια ανασκαφή

Πριν από λίγες μέρες πήγαμε εκδρομή στην Πειραιώς, στον «Ελληνικό Κόσμο». Εκεί πέρασα πολύ ωραία.

Όταν πήγαμε μας έβαλαν σε μία αίθουσα όπου υπήρχε ένας διαδραστικός πίνακας στον οποίο μας έδειξαν πώς πρέπει να κάνουμε μια ανασκαφή.

Μετά έξω, κοντά στον χώρο στάθμευσης, βρισκόταν ένας χώρος λίγο πιο κάτω από το έδαφος. Εκεί μέσα ήταν θαμμένα κάτι αρχαία αντικείμενα. Αυτά τα είχαν θάψει αυτοί που συντηρούσαν τον χώρο. Το είχαν κάνει επίτηδες για να τα βρούμε εμείς.

Αυτό που μου έκανε εντύπωση ήταν ότι βρήκαμε ένα καπάκι μπύρας και γύρω στα 100 εκατοστά πιο κει βρήκαμε και το μπουκάλι. Μάλλον θα το είχαν βάλει επίτηδες για να καταλάβουμε ότι τα αντικείμενα με τις αλλαγές που γίνονται στον χώρο μετακινούνται από την αρχική τους θέση.

Αυτή η εκδρομή ήταν η καλύτερη εκδρομή που έχω πάει έως τώρα.

Ανδρέας Π.

Στην ανασκαφή, που λάβαμε μέρος όλοι οι μαθητές της Δ' τάξης στις 21 Οκτωβρίου στον «Ελληνικό κόσμο», βρήκαμε πολλά πράγματα, όπως κομμάτια από αγγεία και δόντια από θαμμένα ζώα.

Έτσι καταλάβαμε ότι μία ανασκαφή είναι πάρα πολύ δύσκολη. Χρειάζεται υπομονή και επιμονή και νιώσαμε το δύσκολο έργο του αρχαιολόγου – ερευνητή για να μαζέψει σωστές πληροφορίες για την ιστορία μας!

Διονύσης Κ.

Η ανασκαφή

Όταν πήγαμε στον «Ελληνικό Κόσμο» περάσαμε υπέροχα!

Πρώτα ανεβήκαμε σε έναν όροφο του κτιρίου και παρακολούθησαμε μία διδακτική παρουσίαση.

Μετά από το διάλειμμα που ακολούθησε το τέλος της παρουσίασης, κατεβήκαμε κάτω σε έναν μεγάλο χώρο. Ήταν τόσο μεγάλος αυτός ο χώρος όσο μία αλάνα.

Εκεί σε ένα μικρό κομμάτι αυτού του χώρου υπήρχε ένα ξύλινο σαν ανοιχτό σπιτάκι. Αυτό το ανοιχτό σπιτάκι ήταν χωρισμένο σε τέσσερα αρκετά μεγάλα κομμάτια, ίσα κομμάτια. Ωστε κάθε τμήμα να έχει το δικό του κομμάτι.

Εμείς το Δι βρήκαμε αρκετά: κόκαλα, δόντια, κομμάτια αγγείων, ένα κοχύλι και ένα σε καλή κατάσταση μικρό αγγείο. Κάθε τάξη βρήκε διαφορετικά πράγματα π.χ. ένα καμπανάκι βυζαντινής εποχής (χρυσό).

Ήταν τέλεια παρόλο που ήταν αναπαράσταση!!!

Γεωργία Π.

μερικά από τα πιο σημαντικά ευρήματα...

και το καράβι του ... Οδυσσέα!!!

28η Οκτωβρίου 1940

Γνωρίζετε τι γιορτάζουμε κάθε χρόνο στις 28 Οκτωβρίου;

Στις 28 Οκτωβρίου 1940 οι Ιταλοί ζήτησαν από τους Έλληνες να παραδοθούν.

Οι Έλληνες απάντησαν με μια φωνή «ΟΧΙ» και δε δέχτηκαν τις απαιτήσεις των Ιταλών.

Έτσι οι Ιταλοί επιτάθηκαν στην Ελλάδα το πρωί της 28^{ης} Οκτωβρίου του 1940 νομίζοντας ότι θα νικούσαν εύκολα τους Έλληνες.

Ο ελληνικός στρατός όμως φωνάζοντας «ΑΕΡΑΑΑ!» κατάφερε να τους αντιμετωπίσει με αξιοπρέπεια και θάρρος.

Αυτό το «ΟΧΙ» γιορτάζουμε κάθε χρόνο στις 28 Οκτωβρίου.

Παναγιώτα Κ.

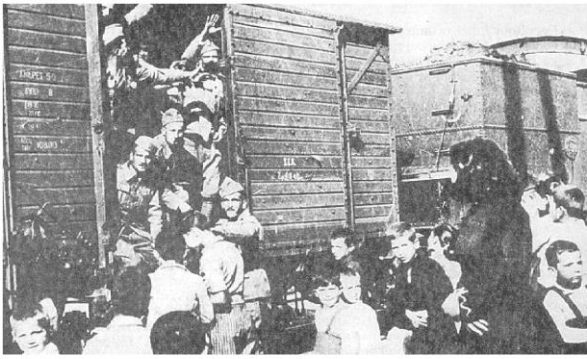
Η επέτειος του «ΟΧΙ» μνημονεύει την άρνηση της Ελλάδας στις ιταλικές αξιώσεις που περιείχε το τηλεσίγραφο του Ιταλού πρέσβη που επιδόθηκε στον Έλληνα Πρωθυπουργό Ιωάννη Μεταξά.

Συνέπεια της άρνησης αυτής ήταν η είσοδος της χώρας στον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο και η έναρξη του ελληνοϊταλικού πολέμου του 1940. Ο Ιωάννης Μεταξάς απήντησε: «Alors, c'est la guerre», που σημαίνει «Λοιπόν, έχουμε πόλεμο».

Έτσι αυτή η ημερομηνία καθιερώθηκε και γιορτάζεται ως επίσημη εθνική εορτή και είναι αργία.

Μαριλένα Χ.

145. Μεταφορά Πυρομαχικών εν μέσω κτηνοφιλίας και διαβήτη ορεινού οδού.

Στον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο οι Ιταλοί είχαν συμμαχήσει με τους Γερμανούς και πολεμούσαν μαζί. Την 28^η Οκτωβρίου οι Ιταλοί ζήτησαν από την Ελλάδα να παραδοθεί. Ο Πρωθυπουργός της Ελλάδας είπε ένα δυνατό «ΟΧΙ!» και έτσι η Ελλάδα μπήκε στον πόλεμο.

Οι Ιταλοί είχαν φτάσει στα σύνορα και οι Έλληνες άρχισαν να πολεμούν στον Γράμμο και στο Βίτσι. Οι Έλληνες πολεμούσαν με δύναμη και θάρρος. Τους είχαν σχεδόν νικήσει, αλλά ήρθαν σε βοήθεια των Ιταλών οι Γερμανοί και έτσι αναγκάστηκαν οι Έλληνες να υποχωρήσουν και να παραδοθούν. Η Ελλάδα άρχισε να είναι στην «κατοχή» των Γερμανών.

Στον πόλεμο αυτό πολλοί Έλληνες τραυματίστηκαν στις μάχες και μεταξύ αυτών και ο παππούς του πατέρα μου.

Οι Έλληνες πολέμησαν τόσο δυνατά που μέχρι σήμερα λένε: «Οι ήρωες πολεμούν σαν Έλληνες».

Γιάννης Ι.

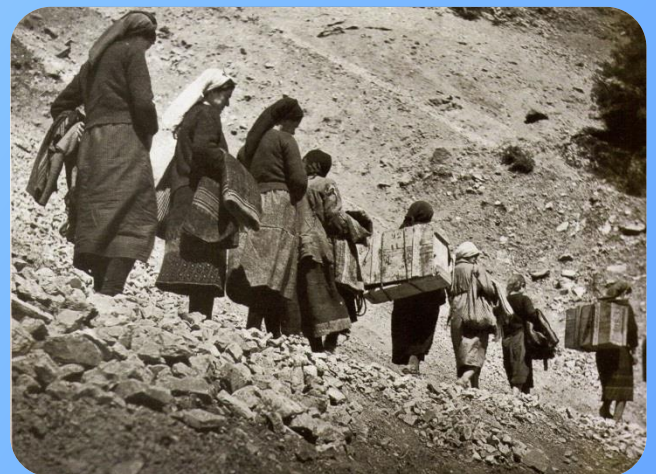
Την 28^η Οκτωβρίου γιορτάζουμε κάθε χρόνο το «ΟΧΙ» του Μεταξά στον Μουσολίνι και την αντίσταση του ελληνικού λαού στους Ιταλούς και τους Γερμανούς.

Οι Έλληνες πατριώτες πολέμησαν στα βουνά της Πίνδου για να αποκτήσουν την ελευθερία τους και για να μην είναι σκλάβοι των ξένων δυνάμεων.

Στον αγώνα για την ελευθερία πήραν μέρος τα παλικάρια της Ελλάδας αλλά κι άνθρωποι μεγαλύτερης ηλικίας. Γυναίκες και παιδιά βοήθησαν τον αγώνα με τον δικό τους τρόπο ράβοντας ρούχα και κουβαλώντας τρόφιμα και πολεμοφόδια στα χιονισμένα βουνά.

Μετά από πολλές μάχες, χάθηκαν πολλοί Έλληνες στρατιώτες που έδωσαν την ίδια τους τη ζωή, ελευθερώθηκε η πατρίδα μας για να μπορούμε εμείς σήμερα να ζούμε ελεύθεροι και να μην είμαστε σκλαβωμένοι στους Ιταλούς και τους Γερμανούς.

Νικόλας Φ.

Η εορτή της Αγίας Σκέπης

Δεν είναι τυχαίο ότι οι δύο σημαντικότερες εθνικές γιορτές του έθνους μας έχουν το ιδιαίτερο χαρακτηριστικό να συνεορτάζονται με μία γιορτή της Παναγίας. Την 25η Μαρτίου γιορτάζουμε τον Ευαγγελισμό της Θεοτόκου και την 28η Οκτωβρίου την Αγία Σκέπη της Θεοτόκου.

Η γιορτή αυτή μετατέθηκε από την εκκλησία μας το 1952 από την 1η Οκτωβρίου την 28η ως ένδειξη ευγνωμοσύνης προς τη μητέρα του Θεού για τη σκέπη και την προστασία της στον αγώνα των Ελλήνων απέναντι στον ιταλικό στρατό.

Στα κρίσιμα χρόνια του πολέμου οι Έλληνες εμπιστεύθηκαν στα χέρια της Παναγίας τον αγώνα τους. Ζήτησαν τη μητρική προστασία της για να υπερασπιστούν τα δικά τους. Και ήταν τόση η πίστη τους, ώστε την έβλεπαν να τους εμψυχώνει και να τους σκεπάζει, καθώς πολεμούσαν απεγνωσμένα στα χιονισμένα βουνά της Πίνδου.

Η άλλοτε Υπέρμαχος Στρατηγός των Ρωμιών γίνεται η Αγία Σκέπη των αγωνιστών και το θαύμα επαναλαμβάνεται. Χάρη στην πίστη που θερμαίνει τις ψυχές τους, οι μαχητές περιφρονούν τη λογική των αριθμών και αντιστέκονται στις σιδερόφρακτες εχθρικές στρατιές με ηρωισμό που κινεί τον παγκόσμιο θαυμασμό.

Ήταν περίπου 3 τα ξημερώματα της 28^{ης} Οκτωβρίου του 1940 όταν ο Μουσολίνι απέστειλε στην Ελλάδα τελεσίγραφο με το οποίο και απαιτούσε την ελεύθερη διέλευση του ιταλικού στρατού από την ελληνοαλβανική μεθόριο προκειμένου στη συνέχεια να καταλάβει κάποια στρατηγικά σημεία της Ελλάδας.

Το τελεσίγραφο δόθηκε στον Ιωάννη Μεταξά. Η απάντησή του ήταν «ΟΧΙ!».

**Η Ελλάδα δε σκύβει ποτέ
το κεφάλι...**

Δημήτρης Σ.

Ο παππούς και η γιαγιά θυμούνται...

Τα παιδικά χρόνια του παππού μου το 1940

Ο παππούς μου γεννήθηκε το 1934. Το 1940 ήταν έξι χρονών παιδάκι. Την Κατοχή ζούσε στο χωριό που γεννήθηκε στη Ζάτουνα στην ορεινή Γορτυνία.

Ήταν ένα ορεινό χωριό με δύσκολες συνθήκες ζωής. Η οικογένειά του ήταν πολυμελής. Εκτός από τον μπαμπά του και τη μαμά του είχε και πέντε αδελφές, συνολικά δηλαδή ήταν οχτώ άτομα. Ο πατέρας του ήταν ξυλουργός και βαρελοποιός.

Ο παππούς μου μου διηγήθηκε ότι θυμάται πολύ καλά πως η ζωή και η διαβίωσή τους ήταν πολύ φτωχική. Ο πατέρας του δούλευε όλη την ημέρα για να μπορέσει να τους φέρει ένα ταπεινό κομμάτι ψωμί για να ζήσουν.

Ιδιαίτερα θυμάται πως το ψωμί έλειπε από το τραπέζι τους για έναν ολόκληρο μήνα!!! Το φαγητό τους κυρίως αποτελούνταν από άγρια αγλάδια (αγκόρτσα), βελανίδια, λαθούρι, βίκος και όλα αυτά νερόβραστα.

Το λάδι δεν υπήρχε γιατί το χωριό ήταν πολύ ορεινό (1000μ. υψόμετρο). Αλάτι για να φέρουν στο χωριό, ταξίδευαν με τα πόδια δύο ολόκληρες μέρες και νύχτες!

Παπούτσια δε φορούσαν ούτε ο παππούς μου ούτε και οι αδερφές του και το χιόνι έφτανε τα δύο μέτρα!!!

Ήταν όμως όλοι αγαπημένοι, βοηθούσαν ο ένας τον άλλον και πίστευαν ότι ο Θεός δε θα τους αφήσει να πεθάνουν αβοήθητοι. Έτσι μέχρι να φύγουν οι Γερμανοί, όλοι οι χωρικοί νοιάζονταν ο ένας για τον άλλον και μπόρεσαν να ζήσουν και να χαρούν την πατρίδα ελεύθερη.

Ιωάννα Τ.

Ο προπάππος μου ο Κώστας ήταν 30 χρονών όταν πολέμησε στον πόλεμο του 1940. Έλειπε έναν ολόκληρο μήνα από το σπίτι του και όταν γύρισε είχε κρουπαγήματα στα πόδια και ψείρες.

Η γυναίκα του ζέστανε ένα καζάνι με νερό, τον έπλυνε και του έφτιαξε κάτι να φάει. Τύλιξαν με κουβέρτες τα πόδια του και, αφού κοιμήθηκε λίγες ώρες, έφυγε και πάλι για τα βουνά.

Μετά από λίγο καιρό η γιαγιά μου φιλοξένησε στο σπίτι έναν άρρωστο Άγγλο. Είχε φυματίωση. Η προγιαγιά μου, παρόλο που είχε μωρά παιδιά, δε φοβήθηκε να βάλει στο σπίτι της έναν άρρωστο άνθρωπο. Τον περιποιήθηκε και τον έκρυψε από τους Γερμανούς.

Γιώργος Σφ.

Ο παππούς, ο Δημήτρης Χατζηπαυλής στον πόλεμο ήταν παιδί 10 χρονών και έζησε όλη αυτήν την άσχημη κατάσταση.

Η μητέρα του προσπαθούσε να βοηθήσει και τα τρία του αδέρφια να επιβιώσουν. Το φαγητό ήταν λίγο και τα παιδιά έπρεπε να το τρώνε όλο ακόμα κι αν δεν τους άρεσε.

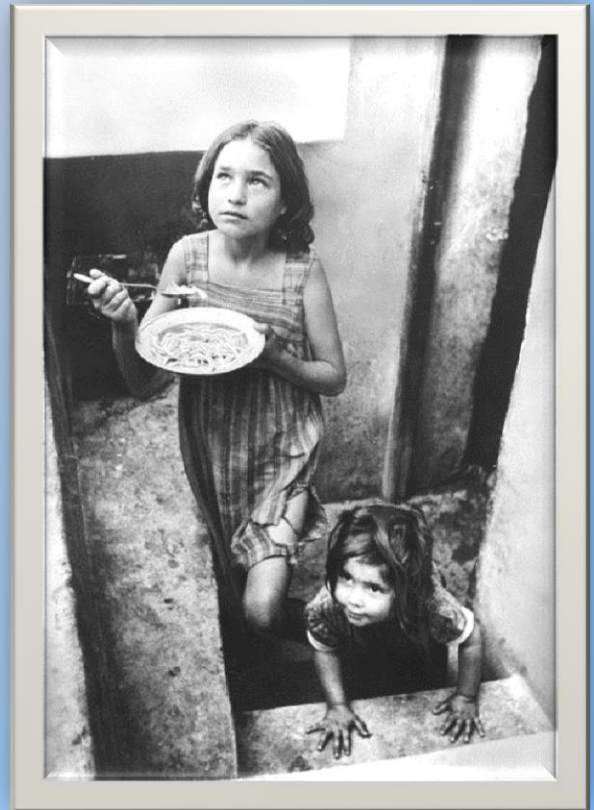
Θέρμανση δεν υπήρχε στο σπίτι, παρά μόνο μια ξυλόσομπα. Όλοι κοιμούνταν στο ίδιο δωμάτιο για να ζεσταίνονται. Έβαζαν νερό στη σκάφη για να κάνουν μπάνιο.

Όσο για τα αγόρια, τους ξύριζαν το κεφάλι για να τα προστατέψουν από τις ψείρες.

Ο κόσμος υπέφερε πάρα πολύ. Αρκετοί πέθαναν από τις κακουχίες.

Εύχομαι κανένας άνθρωπος να μη ζήσει σε πόλεμο. Η ειρήνη είναι πολύτιμη και απαραίτητη για όλους και πιο πολύ για εμάς τα παιδιά.

Μαριλένα Χ.

Η γιαγιά μου είπε: «Όταν περνούσαν οι Γερμανοί χτυπούσαν με δύναμη τις αρβύλες τους κάτω και όλοι φοβόντουσαν. Το βράδυ τραγούδαγαν γερμανικά τραγούδια και αν κάποιος ήταν έξω μετά τις οχτώ τον σκότωναν. Επίσης δεν έπρεπε να έχουν ανοιχτά φώτα τη νύχτα.

Γίνονταν συσσίτια και στα παιδιά κούρευαν όλα τα μαλλιά γιατί είχαν ψείρες. Όταν πέθαιναν Έλληνες τους έθαβαν όλους μαζί σε ένα βαθύ λάκκο.

Μετά έγινε η Αντίσταση όπου είχε γραφτεί και ο παππούς μου. Όταν ήθελαν να ακούσουν ραδιόφωνο, πήγαιναν σε μια γωνιά του σπιτιού για να μην τους καταλάβουν οι Γερμανοί γιατί το είχαν απαγορέψει.

Εκείνα τα χρόνια η ζωή του λαού μας ήταν πολύ δύσκολη γιατί υπήρχε πείνα και φτώχεια.

Γουλιέλμος Σ.

Η γιαγιά μου, όταν κηρύχθηκε ο πόλεμος του 1940, ήταν 4 ετών. Αυτά που ξέρει της τα είπε η μαμά της και η γιαγιά της.

Ζούσαν σε μια επαρχιακή πόλη. Ο πόλεμος βρήκε την οικογένεια της γιαγιάς μου με έξι παιδιά. Η πείνα και το τσουχτερό κρύο έκαναν τη ζωή των ανθρώπων ακόμα πιο δύσκολη.

Από την οικογένεια της γιαγιάς μου πολέμησαν δύο θείοι της στην Κορυτσά και στο Τεπελένι. Τραυματίστηκε ο ένας θανάσιμα. Η μάνα του, ως το 1979 που πέθανε, περίμενε να γυρίσει ο Γιάννης από τον πόλεμο. Τον άλλον τον σκότωσαν οι Γερμανοί.

Ευτυχώς στην επαρχία οι άνθρωποι δεν πείνασαν τόσο πολύ. Η γιαγιά θυμάται ακόμα τη μπομπότα και το πετιμέζι, το κουτσόλαδο και τα άγρια χόρτα, τις βραστές πατάτες και τα ωμά κρεμμύδια που είχαν για φαγητό.

Σε μας τα εγγόνια της, λέει συνέχεια να μη γίνει πόλεμος ΠΟΤΕ ΞΑΝΑ!!!

Δήμητρα Ν.

- **Παππού, τι θυμάσαι από τον πόλεμο του 1940;**

- Θυμάμαι τα αεροπλάνα που έριχναν προκηρύξεις και έκανα 4 χιλιόμετρα για να πάω στον πατέρα μου μία προκήρυξη.

Όταν ήρθαν οι Γερμανοί είχαν αιχμαλώτους τους Ιταλούς, μάς πήραν τα χωράφια και έμεναν σε δύο αποθήκες που έχτισαν. Εγώ πήγαινα στους Ιταλούς και έτρωγα γαλέτες.

Έφυγαν το 1944, όταν ήμουν 4 χρονών και άφησαν δύο κανόνια μέσα στα χωράφια μας.

Ανατίναξαν τα σπίτια μας...

Ακόμα και τώρα, στη Ζάκυνθο, η περιοχή λέγεται θέση ανατίναξη.

(παππούς Γιάννης, Ζάκυνθος, ετών 78)

- **Εσύ γιαγιά, τι θυμάσαι;**

- Εγώ θυμάμαι πως οι Γερμανοί έκαψαν ένα χωριό κοντά στον Αίνο το Καπανδρίτι. Οι Γερμανοί έπαιρναν κότες, άντρες και παιδιά.

Όταν μάθαμε πως έρχονται οι Γερμανοί φύγαμε από το χωριό μας και κρυφτήκαμε στα χωράφια. Ο πατέρας μου έδινε τυρί στους Ιταλούς και έπαιρνε αλάτι.

Όταν ήρθαν οι Γερμανοί στην Κεφαλονιά κρύβαμε τους Ιταλούς στα σπίτια μας...

- **Θυμάσαι κάτι άλλο;**

- Ναι, θυμάμαι ότι πήραν τον αδερφό μου και άλλα παιδιά να τα κάψουν στο Γυμνάσιο της Πάστρας, αλλά ήταν μαζί και το παιδί του παπά και έτσι τους άφησαν όλους. Ήταν τυχερός ο θείος σου...

(γιαγιά Άννα, Κεφαλονιά, 77 ετών)

Στέλλα Αλ.

Τον προπάππο μου, όταν ήταν 23 ετών, τον κάλεσε η πατρίδα να πάει να πολεμήσει στα βουνά της Πίνδου με τους Ιταλούς που μας είχαν κηρύξει τον πόλεμο.

Ο παππούς στα βουνά αυτά είχε πάθει κρυοπαγήματα γιατί το χιόνι ήταν πολύ. Επειδή δεν μπορούσε να περπατήσει είχε μείνει μόνος του. Ευτυχώς τον βρήκε ένας χωρικός με το γαϊδουράκι του και τον μετέφερε στο χωριό.

Μετά ήρθε στην Αθήνα στο νοσοκομείο, όπου όμως χρειάστηκε να του κόψουν τα πόδια.

Ο παππούς ήταν ένας μεγάλος ήρωας.

Δημήτρης Μπ.

ΠΕΡΙΘΑΛΨΗ ΤΡΑΥΜΑΤΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ΑΛΒΑΝΙΚΟΝ ΜΕΤΩΠΟ

ΣΕΒΕΡΑΝΗ ΣΥΝΤΡΑΧΙΣ ΕΙΣ ΤΟ ΥΝΒΗΝΙΚΟΝ ΠΕΔΙΟΝ

Ευχές στον ήρωα παππού για το νέο έτος (1941) από τον βασιλιά Γεώργιο Β΄.

Και πάντα και ακόμη περισσότερο Ψωρα σου
υψαίνου ο παλαιός και άρχικη ο νέος χρόνος η οκέφω
μου είναι σε σεις γαταία παιδιά ως έγγραδος, που
εδοξάσατε την Πατρίδα μας. Είμαι υπερήφανος γὰ σεις.
Είμαι τίβανος δε και το 1941 η Δόξα και η Νίκη
θα σας συνοδεύη σε κάθε σας βήμα.

Δεκέμβριος 1940

Γεώργιος Β΄

Ο πόλεμος του 1940 και η γιαγιά μου

Εμένα η γιαγιά μου γεννήθηκε το 1945 και όταν ήταν 5 χρονών, δηλαδή το 1950, υπήρχε μεγάλη φτώχεια και πείνα.

Πήγαιναν στο σχολείο και τους έδιναν γάλα και ψωμί και έτρωγαν. Στο σπίτι για μεσημεριανό, επειδή είχαν χωράφια, έτρωγαν χορταράκια με ψωμί.

Τα παιδιά άκουγαν τη λέξη παιχνίδι και νόμιζαν ότι ήταν χρυσάφι. Εμείς τώρα έχουμε πάρα πολλά παιχνίδια και δεν τα παίζουμε. Αυτοί τότε ένα παιχνίδι τους φαινόταν χρυσάφι.

Τότε ήταν πολύ δύσκολες εποχές. Ευτυχώς που δε ζούσαμε τότε...

Μάντυ Μ.

Η γιαγιά μου, κάθε φορά που μιλάει για τον Ελληνοϊταλικό Πόλεμο τα μάτια της βουρκώνουν. Ο χρόνος γυρίζει πίσω γι' αυτήν αφαιρώντας καμιά εβδομηνηταριά και πλέον χρόνια. Γίνεται ξανά η 22χρονη κοπέλα του χωριού...

«Ο πόλεμος σαν γκρίζο σύννεφο σκεπάζει τα βουνά. Κηρύχτηκε επιστράτευση. Ορφανή ήδη από πατέρα, χάνω και τα αδέρφια. Φεύγουν για τον πόλεμο. Πίσω μένει εγώ και η μητέρα μου. Δύο γυναίκες μόνες σε ένα ορεινό χωριό της Θεσσαλίας. Περνούσαμε άσχημα και πεινούσαμε.

Κι ενώ κάπου τον Μάρτιο του 1941 νικούσαμε τους Ιταλούς, ήρθαν οι Γερμανοί. Και ο πόλεμος και οι κακουχίες συνεχίζονται. Φτώχεια και πείνα, παιδί μου... Μυρωδιά θανάτου παντού... Μακάρι, γλυκιά μου, να μη γνωρίσεις πόλεμο ποτέ...»

Κωνσταντίνα Π.

Ο πατέρας της μάνας πολέμησε τους Ιταλούς ως Έφεδρος αξιωματικός του Ελληνικού Στρατού. Όταν επέστρεψε από τα βουνά της Πίνδου παρασημοφορήθηκε.

Αργότερα στην Κατοχή των Γερμανών πολέμησε με την Αντίσταση.

Οι Ιταλοί και οι Γερμανοί ανάγκαζαν τους Έλληνες να μαζεύουν τα προϊόντα τους λάδι, σάρι, σταφίδες σε αποθήκες για να τα πάνε στην Ιταλία και στη Γερμανία για να ταΐσουν τον στρατό τους.

Μια βραδιά, γυρίζοντας ο παππούς μου από τα χωράφια στο χωριό, είδε πολλά άλογα, γαϊδούρια και μουλάρια και ρώτησε κάποιον τι συμβαίνει και αυτός του απάντησε ότι ούτε και εκείνος ήξερε. Πηγαίνοντας σπίτι είδε και άλλο κόσμο με ζώα. Εκεί έμαθε ότι θα έρχονταν αντάρτες που πολεμούσαν τους Γερμανούς να ανοίξουν τις αποθήκες και να μοιράσουν τα τρόφιμα στους χωριάτες για να μην τα πάρουν οι κατακτητές.

Πράγματι σε μια ορισμένη ώρα ήρθαν οι αντάρτες, άνοιξαν τις αποθήκες και ο κόσμος έτρεξε και γέμισε σακιά με σταφίδες και σύκα και τους τενεκέδες με λάδι και τα πήγαιναν στα χωριά τους με τα ζώα τους.

Μάλιστα, είδε κάποιον να βγαίνει από την αποθήκη γεμάτος λάδια. Είχε πέσει από τη βιασύνη του μέσα στο ντεπόζιτο με το λάδι στην προσπάθειά του να γεμίσει τον τενεκέ του.

Αυτό κράτησε από τις 9 το βράδυ έως τις 4 το πρωί. Κατά τις 10 το πρωί ήρθαν οι Ιταλοί αλλά δεν έκαναν αντίποινα.

Ελένη Α.

1940 – 1941

Αυτή την ιστορία μου τη διηγήθηκε ο παππούς μου.

Στα χρόνια της Κατοχής η πατρίδα μας ήταν υπόδουλη στους Ιταλούς.

Μια μέρα οι Ιταλοί στρατιώτες πήγαν στο χωριό του παππού μου για να βρουν, αν είχαν, κρυμμένα όπλα οι χωριάτες. Πήγαν και στο σπίτι του παππού μου.

Εκεί βρήκαν τον παππού μου μόνο του γιατί οι γονείς του είχαν πάει στα χωράφια για να δουλέψουν.

Οι Ιταλοί, αφού πρώτα τρομοκράτησαν τον παππού μου, άρχισαν να τον ρωτάνε που έχουν κρυμμένα όπλα. Μετά τον άρπαξαν με πολλή βία και τον έβαλαν σε ένα στρατιωτικό αυτοκίνητο φορτηγό και τον πήγαν στον στρατώνα τους που ήταν στη Μεσσήνη, 15 χιλιόμετρα μακριά από το χωριό του. Εκεί τον κράτησαν όλη την ημέρα χωρίς φαγητό και συνέχεια τον ρωτούσαν αν έχουν κρυμμένα όπλα. Όταν άρχισε να νυχτώνει τον άφησαν να φύγει μόνο του για να πάει σπίτι του ένα μικρό παιδάκι, μόλις 13 ετών.

Στάθης Π.

ΦΟΡΟΣ ΑΙΜΑΤΟΣ ΣΚΙΕΣ ΚΑΙ ΜΝΗΜΕΣ... Η γιορτή μας

Η 28^η Οκτωβρίου

Στις 28 Οκτωβρίου γιορτάζουμε δύο πράγματα. Το πρώτο και σημαντικότερο είναι η Αγία Σκέπη, δηλαδή, τότε που η Παναγιά μας μας σκέπαζε και μας προστάτευε για να νικάμε τους Ιταλούς και το δεύτερο είναι το «ΟΧΙ» που είπαμε στους Ιταλούς.

Λένε ότι κάποια στιγμή εμφανίστηκε μια όμορφη γυναίκα μαυροφορούσα και το όμορφο φόρεμά της ήταν κατατρυπημένο από σφαίρες και βόμβες. Αυτή η κοπέλα ήταν η Παναγιά, η καλή μας Παναγιά, και την είδαν όχι μόνο Έλληνες, αλλά και Ιταλοί.

Γι' αυτό οι δάσκαλοι από τις τρεις Τετάρτες και οι μαθητές αποφασίσαμε να κάνουμε ένα θεατρικό που έχει σχέση με μια μάνα που χάνει το παιδί της επειδή θέλει να πάει στον πόλεμο και τελικά το παιδί της της το παίρνει ο Χάρος. Είναι ένα συγκινητικό θεατρικό. Ήρθε σχετικά πολύς κόσμος και έκλαψε πολύ.

Όμως σε εμένα, που έκανα τη μάνα στο θεατρικό, μου άρεσε τόσο που ήθελα να γελάσω ενώ ο ρόλος μου ήταν να κλαίω. Εγώ όταν βγήκα για να παιχτεί μια άλλη σκηνή, π.χ. η Αγγελικό και ο Χάρος, έβγαζα όλο το γέλιο που έπρεπε να κρατήσω όταν ήμουν στη σκηνή! Ήταν φανταστικό!!!

Γεωργία Π.

Εντυπώσεις από τη γιορτή της 28^{ης} Οκτωβρίου

Εμένα η γιορτή για την επέτειο της 28^{ης} Οκτωβρίου μου άρεσε πολύ γιατί τα τρία τμήματα της Τετάρτης συνεργαστήκαμε πολύ καλά.

Η αίθουσα εκδηλώσεων ήταν γεμάτη κόσμος. Οι φορεσιές μας ήταν πολύ ωραίες. Μερικοί παππούδες και γιαγιάδες συγκινήθηκαν στη σκηνή με τον θάνατο του Αντώνη.

Ήξερα όλα τα λόγια και τα τραγούδια απ' έξω.

Ελπίζω να κάνουμε και άλλη γιορτή. Εμένα μου αρέσουν οι γιορτές γιατί είναι σαν μια αναπαράσταση αυτών που γίνονταν τότε.

Δήμητρα Ν.

ΟΧΙ! Δε θα περάσετε!!!

Πριν από κάθε παράσταση έχω άγχος, αγωνία. Όμως μου αρέσει επειδή περνάω ωραία.

Δημήτρης Μπ.

Για την επέτειο της 28^{ης} Οκτωβρίου ετοιμάσαμε μια γιορτή στο σχολείο μας. Ο τίτλος της ήταν «Φόρος αίματος, Σκιές και Μνήμες...».

Μαζί με τη δασκάλα μας, πολλές μέρες πριν από τη γιορτή, οργανώσαμε την παράσταση. Μοιραστήκαμε τους ρόλους μας και αρχίσαμε τις πρόβες για να πετύχουμε ένα πολύ καλό αποτέλεσμα και να παρουσιάσουμε ένα έργο αντάξιο της ημέρας που γιορτάζαμε, ώστε να δημιουργήσουμε στους θεατές γονείς μας τις μνήμες εκείνες, που θα τους έφερναν στο μυαλό τις μεγάλες στιγμές που έζησε η πατρίδα μας στον ιερό αγώνα που έδωσε για τη λευτεριά της.

Κάναμε πολλές πρόβες στις οποίες κουραστήκαμε πολύ για να πετύχουμε τον στόχο μας. Παλέψαμε αρκετά και καταφέραμε να κάνουμε το σωστό. Ήρθε η μέρα της παράστασης και μαζευτήκαμε από νωρίς στο σχολείο, με πολλή όρεξη και λαχτάρα για να κάνουμε τη γιορτή μας.

Οι γονείς γέμισαν το αμφιθέατρο και παρακολούθησαν με αρκετή συγκίνηση την παράστασή μας. Σε ορισμένα σημεία δάκρυσαν και ρίγησαν από την παρουσίαση που κάναμε.

Στο τέλος μας χειροκρότησαν θερμά και μας ευχαρίστησαν γι' αυτό που είδαν.

Νιώσαμε μεγάλη χαρά και ικανοποίηση για το αποτέλεσμα που είχε η παράστασή μας και υποσχεθήκαμε στους εαυτούς μας και στη δασκάλα μας να είμαστε το ίδιο καλοί σε κάθε γιορτή των εθνικών επετείων μας και υπερήφανοι Έλληνες μαθητές.

Ιωάννα Τ.

τελευταίες ανέμελες στιγμές στο νησί

έφτασαν τα νέα για τον πόλεμο...

γράμμα από το μέτωπο

Για την 28^η Οκτωβρίου είχαμε ετοιμάσει οι τρεις Τετάρτες μία θεατρική παράσταση. Οι σκηνές ήταν κάποιες λυπημένες και κάποιες χαρούμενες.

Λυπημένες και χαρούμενες, η παράσταση ήταν επιτυχία!!!

Και εμείς το χαρήκαμε και οι δάσκαλοί μας το χαρήκανε, οι γονείς, οι γιαγιάδες, οι παππούδες και τα αδέρφια!

Εγώ ένιωσα σα να γυρίσαμε τον χρόνο πίσω!

Ζένια Κ.

διαταγή για επίθεση

ξεκούραση πριν την επίθεση

τραυματίας και νοσοκόμες στο μέτωπο

Η γιορτή μας ήταν μια παράσταση που περιγράφει την 28^η Οκτωβρίου μέσα από πραγματικά γεγονότα και τραγούδια. Η γιορτή μας δείχνει στην αρχή πώς επιτέθηκαν οι Ιταλοί και πώς οι Έλληνες αντιστάθηκαν.

Μετά μιλάει πιο συγκεκριμένα για ένα παιδί, τον Αντώνη, που φεύγει για τον πόλεμο και αφήνει την οικογένειά του. Έστειλε συχνά γράμματα κι έτσι μάθαιναν τα νέα του. Όμως κάποτε σταμάτησαν να παίρνουν γράμματα. Η αδερφή του τότε τρόμαξε και ζήτησε από τον Χάρο να πάρει αυτή και όχι τον αδερφό της. Ο Αντώνης πήρε παράσημο ανδρείας, αλλά δυστυχώς σκοτώθηκε.

Οι Γερμανοί κατέλαβαν την Ελλάδα, και οι Σκίες περιγράφουν την τρομαχτική κατοχή που ήρθε. Ευτυχώς ο πόλεμος τελείωσε και έγινε η απελευθέρωση που περιγράφουν με χαρά οι Μνήμες.

Τέλος όλοι μαζί τραγουδήσαμε τον Εθνικό Ύμνο κρατώντας την ελληνική σημαία.

Ήταν μεγάλη μου τιμή που έκανα την Ελλάδα.

Ελένη Α.

Εντυπώσεις από τη γιορτή της 28^{ης} Οκτωβρίου

Εμένα η γιορτή για την επέτειο της 28^{ης} Οκτωβρίου μου άρεσε πολύ γιατί τα τρία τμήματα της Τετάρτης συνεργαστήκαμε πολύ καλά.

Η αίθουσα εκδηλώσεων ήταν γεμάτη κόσμο. Οι φορεσιές μας ήταν πολύ ωραίες. Μερικοί παππούδες και γιαγιάδες συγκινήθηκαν στη σκηνή με τον θάνατο του Αντώνη.

Ήξερα όλα τα λόγια και τα τραγούδια απ' έξω.

Ελπίζω να κάνουμε και άλλη γιορτή.

Εμένα μου αρέσουν οι γιορτές γιατί είναι σαν μια αναπαράσταση αυτών που γίνονταν τότε.

Δήμητρα Ν.

Είμαι πολύ χαρούμενη που θα κάνουμε αυτή τη γιορτή για την 28^η Οκτωβρίου.

Κάναμε πολλές πρόβες κάθε πρωί και διασκεδάσαμε πολύ. Η δασκάλα μας μας έμαθε τι γιορτάζουμε αυτήν την ημέρα.

Μάθαμε ακόμα ποιήματα και τραγούδια που μιλάνε για τις μάχες των Ελλήνων

Παναγιώτα Κ.

οι Ηπειρώτισσες στην πρώτη γραμμή

Χάρος και Αγγελικό

ετοιμάζοντας μάλλινα για τους φαντάρους μας

Στις 27 Οκτωβρίου η Τετάρτη τάξη κάναμε μια θεατρική παράσταση για να τιμήσουμε τους ήρωες και τις αναμνήσεις από τον πόλεμο του 1940.

Χαίρομαι που είμαι Ελληνόπουλο και νιώθω περηφάνια για τους Έλληνες που πολέμησαν για να είμαστε εμείς σήμερα ελεύθεροι.

Μακάρι όταν μεγαλώσω να γίνω ένα σοφό και γενναίο παλικάρι!

Διονύσης Κ.

Άσχημα νέα από το μέτωπο

σκιές πολέμου και...

μνήμες απελευθέρωσης

Η γιορτή μας

Φέτος ήταν η πρώτη φορά που, στη γιορτή της 28^{ης} Οκτωβρίου, αντιπροσωπεύαμε όλο το σχολείο.

Ο ρόλος ήταν αρκετά μεγάλος και σημαντικός. Στην αρχή μου φάνηκε δύσκολο για να τον μάθω, αλλά όταν κάναμε πρόβες ήταν πολύ πιο εύκολο. Όσο περνούσαν οι ημέρες ήταν ακόμα ευκολότερο. Έτσι στο τέλος τον έμαθα πολύ καλά.

Στη γιορτή που είχε πολύ κόσμο, ήταν και οι γονείς μου εκεί, είπα τον ρόλο πιο δυνατά και σοβαρά. Όλα τα παιδιά ανταποκρίθηκαν πολύ καλά σε αυτά που είχαν να μάθουν.

Στο τέλος είπαμε τον Εθνικό Ύμνο και όλος ο κόσμος μας χειροκρότησε.

Η γιορτή μας ήταν πολύ ωραία και νιώθω χαρούμενος γι' αυτό. Μακάρι να ξανακάναμε μια τέτοια γιορτή!

Στάθης Π.

Κάθε χρόνο η Τετάρτη τάξη αναλαμβάνει τη γιορτή για την 28^η Οκτωβρίου.

Έτσι, λοιπόν, μια μέρα η κυρία μας μοίρασε τους ρόλους. Σχεδόν κάθε μέρα κάναμε πρόβες, πότε στη τάξη και πότε στο αμφιθέατρο.

Τη γιορτή την έκαναν και τα τρία τμήματα. Εμείς και το Δ₃ παίξαμε το θεατρικό. Το Δ₂ ανέλαβε την χορωδία και τις αφηγήσεις.

Δουλέψαμε πολύ αλλά άξιζε τον κόπο γιατί παίξαμε τέλεια την ημέρα της γιορτής! Όλοι μιάς χειροκροτούσαν και επίσης είπαν ότι η χορωδία ήταν τέλεια και το σκηνικό ήταν φανταστικό!

Ελπίζω να κάνουμε και άλλα θεατρικά και να είναι ακόμα πιο ωραία από αυτό!

Στέλλα Αλ.

η χορωδία μας εντυπωσιάζει όλους

ποιήματα

όλοι στη σκηνή

Μια μέρα η κυρία μας είπε ότι θα κάνουμε ένα θεατρικό για την 28^η Οκτωβρίου με την οποία θα αντιπροσωπεύαμε όλο το σχολείο μας.

Οι εντυπώσεις μου από τη γιορτή της 28^{ης} Οκτωβρίου είναι ότι ήταν μια πολύ ωραία παράσταση. Είχα άγχος γιατί πίστευα ότι μπορεί να ξεχάσω τα λόγια μου. Στην παράσταση ακούστηκαν ωραία τραγούδια από τη χορωδία μας, απαγγέλθηκαν ωραία ποιήματα.

Επίσης από το θεατρικό έργο βγήκαν νοήματα σχετικά με το μεγαλείο του ανθρώπου. Όλα τα παιδιά τα πήγαμε πολύ καλά. Ήμαστε μια σπουδαία ομάδα!

Ελπίζω όσοι είδαν την παράσταση να τη χάρηκαν όσο κι εμείς.

Γουλιέλμος Σ.

η Ελλάδα και η σημαία

